

ΤΟΥ **Γιάννη Ελαφρού**

Απρόσμενη για τους ευρωλάγνους η εξευτελιστική για τον Γ. Βαρουφάκη διαδικασία του προχθεσινού Γιούρογκρουπ, όπου βρέθηκε εκτεθειμένος στα προσβλητικά πυρά των υπουργών Οικονομικών της ευρωζώνης. Η ευρωομάδα όχι μόνο απέρριψε οποιαδήποτε λύση εκτόνωσης της χρηματικής ασφυξίας που αντιμετωπίζει η ελληνική κυβέρνηση (π.χ. τμηματική καταβολή της υπολειπόμενης δόσης), αλλά επέμεινε στην απαίτηση υπεραντιδραστικών μέτρων, τα οποία έχει απορρίψει ο ελληνικός λαός: μειώσεις συντάξεων, απελευθέρωση ομαδικών απολύσεων, πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας κ.λπ.

Η άκαμπτη στάση της ΕΕ, του ΔΝΤ, συνολικά του κεφαλαίου για την προώθηση των αντεργατικών αναδιαρθρώσεων αποτελεί έκφραση της στρατηγικής του ανάγκης και συμφωνίας να αναδομήσουν τον καπιταλισμό σε ακόμα πιο αντιδραστική βάση, για να υπερβούν τη δομική καπιταλιστική κρίση σε βάρος της εργασίας. Στρατηγικά εμπνέονται από ένα μέλλον εργατικής γενοκτονίας, σύγχρονης δουλείας και λεηλασίας του δημόσιου πλούτου. Αυτή την τάση εκφράζει με τον πιο άτεγκτο τρόπο η Γερμανία, ηγεμονική δύναμη στην ΕΕ, την υλοποιεί η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση με τα όργανα και τις συνθήκες της και συμπλέουν όλες οι αστικές τάξεις και κυβερνήσεις, όπως οι γάλλοι Σοσιαλιστές με τον αντεργατικό οδοστρωτήρα του νόμου Εμανουέλ Μακρόν. Όποιος δεν αναδεικνύει αυτή τη διάσταση και επιμένει στο δρόμο της διαπραγμάτευσης με τους «εταίρους μας», όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν καλλιεργεί απλά αυταπάτες, σπέρνει μαζικά και συνειδητά απάτες!

Η παγίδα του μαύρου μετώπου έχει στηθεί από καιρό και τη θεσμοθέτησε και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη. Η εξάντληση όλων των χρηματικών διαθεσίμων του κράτους και της αντοχής της κοινωνίας μέχρι τα τέλη Μάη-Ιούνη, μπροστά στον καταιγισμό πληρωμών πολλών δισεκατομμυρίων προς τους δανειστές (κυρίως της ΕΕ) μέσα στο καλοκαίρι. Σε αυτή την περίπτωση και αφού τα περιθώρια της διαπραγμάτευσης θα εμφανιστούν πλέον εξαντλημένα, η υπογραφή μιας συμφωνίας

υποταγής (όπως κι αν ονομαστεί) θα παρουσιαστεί σαν μόνη λύση απέναντι στη χρεοκοπία. Εδώ είναι και το μέγιστο πρόβλημα με την κατάσχεση των αποθεματικών ΟΤΑ, πανεπιστημίων, νοσοκομείων, Ταμείων κ.λπ. Τα κονδύλια αυτά δεν συγκεντρώνονται για να χρησιμοποιηθούν σαν «πυρομαχικά» σε κάποια διαμάχη με τους τοκογλύφους-δανειστές, αλλά παραδίνονται κανονικά εδώ και τώρα σε αυτούς, στερώντας πολύτιμους πόρους για το λαό.

Γι' αυτό αντιδρούν οι ταξικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος και η αντικαπιταλιστική Αριστερά, από τελείως διαφορετική σκοπιά από τα ορφανά του Μνημονίου ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι. Οι δυνάμεις αυτές θέλουν συμφωνία πάση θυσία με αποδοχή των αιματηρών για το λαό μνημονιακών όρων, όπως εξάλλου έκαναν τόσα χρόνια.

Αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ, παρότι υψώνει τους τόνους απέναντι στους πρώην για να καλύψει τις δικές του υπαναχωρήσεις, είναι σταθερά υπέρ μιας συμφωνίας με την ΕΕ και το ΔΝΤ, η οποία όπως έχει ήδη φανεί δεν μπορεί παρά να έχει αντιλαϊκά χαρακτηριστικά, να εκφράζει τη συνέχεια της αστικής αναδιάρθρωσης και του μνημονιακού πλαισίου, με οριακές τροποποιήσεις. Η δεδομένη συστημική ένταξη του ΣΥΡΙΖΑ και η στρατηγική αποδοχή του απαράβατου ορίου του ευρώ και της ΕΕ, της εξυπηρέτησης του χρέους, του ΝΑΤΟ και της καπιταλιστικής κερδοφορίας δεν επιτρέπουν καμιά αυταπάτη για πιθανή αντίστασή του στον ασφυκτικό κλοιό.

Αυτό που αναζητά η ηγεσία του είναι ένα φύλλο συκής, ένα διαφορετικό περιτύλιγμα και ορισμένες τροποποιήσεις στο μείγμα πολιτικής, έτσι ώστε να αντιμετωπιστεί η υπαρκτή αντίφαση (που κανείς δεν μπορεί να αγνοεί): ο λαός τον ψήφισε για να σταματήσει και να αναιρέσει τη μνημονιακή πολιτική όχι για να τη συνεχίσει με άλλο όνομα. Δεν μπορεί να ξεπεραστεί εύκολα αυτή η αντίφαση, ειδικά εντός της φυλακής της ΕΕ και της κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, που δεν επιτρέπουν «παροχές» άλλων εποχών. Γι' αυτό θα προκαλέσει επιπλοκές και αντιδράσεις, κυβερνητικούς ελιγμούς και χειρισμούς, πολιτικά απρόβλεπτα αλλά με προβλέψιμη σταθερά τη στρατηγική ενσωμάτωση. Το μαζικό κίνημα, η ανατρεπτική μαχητική Αριστερά δεν μπορεί να βλέπει το δέντρο και να χάνει το δάσος, να καθηλώνεται στους μικροχειρισμούς και να μη βλέπει τον συνολικό προσανατολισμό, να παραμένει θεατής αντί να λαμβάνει -τώρα!- αγωνιστικές και πολιτικές πρωτοβουλίες με λογική αντεπίθεσης του κινήματος, αριστερής αντιπολίτευσης και ανατροπής της πολιτικής του μαύρου μετώπου, κόντρα στην κυβερνητική πολιτική της διαχείρισης και της υποταγής.

Απέναντι στην αναγκαία αντεπίθεση του κινήματος (που ήδη κάνει τα πρώτα δειλά βήματα σε σχολές, νοσοκομεία κλπ.), ο ΣΥΡΙΖΑ (όταν δεν επιτίθεται στους «αριστεριστές» του

0,65%, όπως στην υγεία) καλεί σε αναμονή: «Να ασκούμε κριτική, αλλά όχι με υστερία. Ας περιμένουμε να δούμε τι θα γίνει, αλλιώς να ειπωθεί ξεκάθαρα ότι δεν επιθυμούν πραγματικά να γίνει διαπραγμάτευση αλλά να πάμε σε νέο Μνημόνιο», ήταν η τοποθέτηση της Ανοιχτής Πόλης (παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ) στο δημοτικό συμβούλιο Αθήνας, στη συζήτηση για τα αποθεματικά. «Ας περιμένουμε να δούμε τι θα γίνει»! Εάν περιμένουμε, όταν θα ξυπνήσουμε, θα είμαστε ήδη στο νέο Μνημόνιο. Τώρα είναι η ώρα της αντεπίθεσης: Τα αιτήματα του κινήματος και τα δικαιώματα των εργαζομένων μπροστά και όχι στην κατάψυξη. Ούτε ευρώ στους πιστωτές. Όχι νέο Μνημόνιο, όχι στη νέα συμφωνία υποταγής με τους δυνάστες-δανειστές. Ρήξη και άλλη πορεία, χωρίς ευρώ και ΕΕ, χρέος και Μνημόνια, σε σύγκρουση με το κεφάλαιο, για να περάσει όλος ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων.

Η ανεξάρτητη ταξική Εργατική Πρωτομαγιά και η κινητοποίηση λαού και νεολαίας στις 11-12 Μάη ενάντια στη ληστρική εξυπηρέτηση του χρέους και της ευρωζώνης που συνεδριάζει θα αποτελέσουν σταθμούς σε μια πορεία για να βγει ο λαός στο προσκήνιο.

Πηγή: prin